

ξὺ τῶν χειρῶν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, τοῦ πρὸ καρῦ συνεργοῦ του. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ κυβερνήτης τῆς Καρύστας δὲν θὰ ὑπεχώρει πρὸ οὐδενὸς ἵνα φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του. Νὰ ἀπαντήσῃ ἀρνητικῶς εἰς τὴν πρότασίν του ;.....Μὲ κίνδυνον νὰ προκαλέσῃ καταιγίδα δὲν εἶχεν ἢ ἐν πρᾶγμα νὰ εἶπῃ, καὶ τὸ εἶπεν οὐχὶ ἀνευ δισταγμοῦ.

— «Ἡ θυγάτηρ μου δὲν δύναται νὰ γίνῃ σύζυγός σας, Νικόλαε Στάρκε, ἐπειδὴ ὀφείλει νὰ γίνῃ σύζυγος ἄλλου!»

— «Ἄλλου!» ἐφώνασεν ὁ Στάρκος. «Μὴ τὴν ἀλήθειαν ἐφθασα ἐγκαίρως! Ἄ! ἡ θυγάτηρ τοῦ τραπεζίτου Ἐλιζούνδου ὑπανδρεύεται ;.....»

— «Μετὰ πέντε ἡμέρας!»

— Καὶ ποῖον ὑπανδρεύεται ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος, οὗ ἡ φωνὴ ἔτρεμεν ἐξ ὀργῆς.

— «Ἐνα ἀξιωματικὸν Γάλλον.»

— «Ἐνα ἀξιωματικὸν Γάλλον! Ἄναμφιβόλως κανένα ἀπὸ τοὺς Φιλέλληνας ἔκενους οἱ ὅποιοι ἦλθον πρὸς βοήθειαν τῆς Ἑλλάδος ;»

— «Ναί!»

— «Καὶ ὀνομάζεται ;»

— «Πλοίαρχος Ἐρρίκος δ' Ἀλβαρέτ.»

— «Ἄ! λοιπὸν, ἀφάντη Ἐλιζούνδε.»

ἐπανελάθει ὁ Ν. Στάρκος πλησιάζας τὸν τραπεζίτην καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἔχων προσηλωμένους εἰς τοὺς ἰδικούς του, «ὡς τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι αὐτὸς ὁ πλοίαρχος Ἐρρίκος δ' Ἀλβαρέτ θὰ μᾶθῃ ποῖος εἴσθε, δὲν θὰ θελήσῃ πλέον τὴν θυγατέρα σας, καὶ ὅταν ἡ θυγάτηρ σας γνωρίσῃ τὴν πηγὴν τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς της, δὲν θὰ σκέπτηται πλέον νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ πλοίαρχου τούτου Ἐρρίκου δ' Ἀλβαρέτ! Ἐὰν λοιπὸν δὲν διαλύσητε τὸν γάμον τοῦτον σήμερον, αὔριον θὰ διαλυθῇ μόνος του, διότι αὔριον οἱ δύο μελλόνυμφοι θὰ μάθωσι τὰ πάντα! Ναί!.....Ναί!.....μὴ τὸν δαίμονα, θὰ τὰ μάθωσι!»

Ἐπιτήρησεν ἀτενῶς τὸν πλοίαρχον καὶ διὰ

τόνου καταφνοῦς ἀπελιπίστας.

— «Ἐστῶ!... θὰ αὐτοχειρισθῶ, Νικόλαε Στάρκε,» εἶπε «καὶ δὲν θὰ εἶμαι πλέον ὄνειδος διὰ τὴν θυγατέρα μου!»

— «Ὁ θάνατός σας» ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος, «οὐδέποτε θὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Ἐλιζούνδος δὲν ὑπῆρξε τραπεζίτης τῶν πειρατῶν τοῦ Αἰγαίου!»

Ὁ Ἐλιζούνδος κατέπεσεν ἐκμηδενισθείς. Ὁ Νικόλαος Στάρκος προσέθηκε:

— «Καὶ ἰδοὺ διατὶ ἡ Ἀδελφὴ Ἐλιζούνδου δὲν θὰ γίνῃ σύζυγός αὐτοῦ τοῦ Ἐρρίκου Ἀλβαρέτ ἰδοὺ διατὶ θὰ γίνῃ ἐκοῦσα ἄκουσα σύζυγος τοῦ Νικολάου Στάρκου!» (ἀκολουθεῖ)

« Α Κ Ρ Ο Σ Τ Ι Χ Ι Σ »

Μέλισσα κύτταφες ποτὲ τί κάνει ἔς τὴ βοσκῆτης;
Ἄνοιθ θὲ νάβῃ ὄρασαρὰ νὰ βάλῃ τὸ κεντρί της,
Ἰόδα καὶ ἀργιολούουδα θὲ νὰ κορρολογηθῇ.
Ἰσιὰ πὸ κάθε ἕνα δειτρὸ τὸ μάσκο ἄν ρουεήσῃ.
Γυρίζει ἔς τὸ κουβίλι της καὶ εἶσομο μέλι γύνει.
ὦ! ἔτσι, Μαριγώ, καὶ ἐμὲ τραγᾶς, ἄν τάνθη ἐκείνη!

Πετᾶς τὸ ἴδιο ἐλαερά,
ἄν μέλισσα κεντρώνεις,
τὰ νιάτα μου τὰ ὄρασαρὰ
βυζαίνεις καὶ νεκρώνεις!

Μέλι τὰ κάνει ἡ μέλισσα
τάνθη τὰ μπουδάτα,
καὶ σὺ καμάρι καὶ ζωὴ
τὰ ἔρμα μου τὰ νιάτα!

Ἐν Πύργῳ

—

Ε. Βέλγος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ

III. Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ φύσει.

Ῥιφθεις ἀσθενὴς καὶ γυμνὸς ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἄνθρωπος ἐφαίνετο πλασθεὶς δι' ὀλεθρον ἀνα ὀφρευκτον· οἱ κίνδυνοι τὸν ἠπειλοῦν πανταχόθεν· τὰ πρὸς ὑπεράσπισιν μέσα τῷ ἔλειπον· ἀλλ' ἐδόθη αὐτῷ ἡ ὀ-